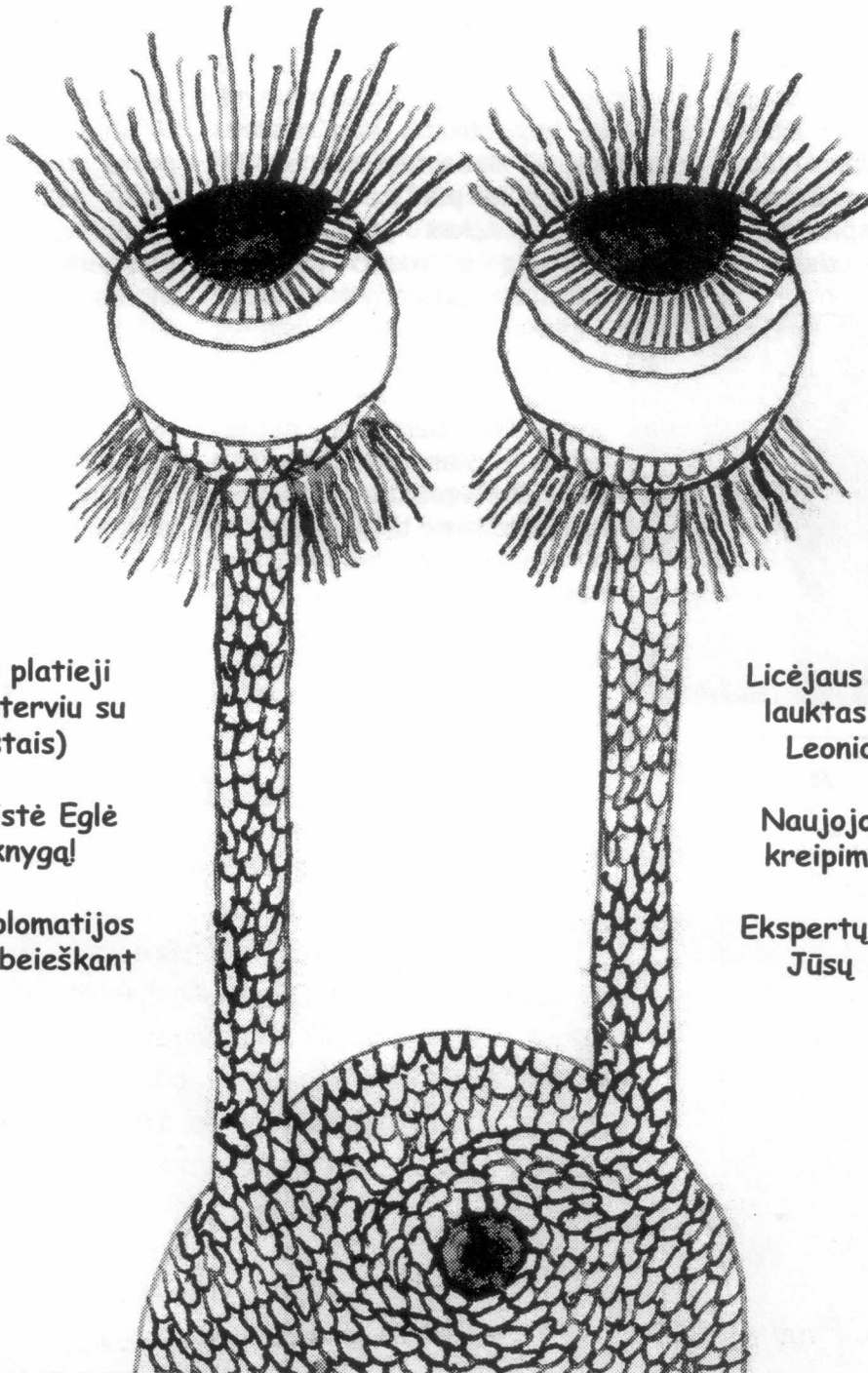

2007 VASARIS
Nr. 22

Lietuva ar platieji
toliai?.. (interviu su
exliceistais)

Buvusi liceistė Eglė
išleido knygą!

Debatų: diplomatijos
su Senvage beieškant

Licėjaus svečiai: ilgai
lauktas pokalbis su
Leonidu Donskiu

Naujojo prezidento
kreipimasis į tautą

Ekspertų atsakymai į
Jūsų klausimus

Redaktorių žodis

Trys...
Trys...
Trys?

Taip, mes trys! Lietuvių mitologijoje trys – mistiškas skaičius. Mistiškas yra ir triumfeminato – trijų merginų valdžios – atsiradimas „Andų“ redakcijoje. Jums kyla klausimas, kodėl mūsų tiek daug? Tiesiog licėjuje atėjo metas permainingoms, tad ir „Andų“ redakcijai laikas atsinaujinti. Darbo trise privalumus dar Antikos laikais įžvelgė Julijus Cezaris, taigi ir mes nusprendėme išbandyti šios sistemos

veiksmingumą.

Pasikeitė ne tik „Andų“ redakcija, bet ir pats laikraštis. Šįkart „Anduose“ rasite keletą naujovių. Viena iš jų – interviu ciklas „Lietuva ar platieji toliai“, kuriame bandysime dar kartą apžvelgti studijų Lietuvoje ir užsienyje privalumus bei trūkumus, pakalbinti ir pateikti skirtingus požiūrius tiek į užsienį išvykusių, tiek Lietuvoje likusių ar į ją sugrįžusių exliceistų (ir ne tik jų). Kol kas atrodo, kad tikslaus atsakymo į klausimą „kur stoti?“ nėra ir jis toks pats retorinis kaip ir klausimas „kas yra menas?“ (apie kūrybą ir meno paieškas galėsite paskaityti skiltyje „Apie meną...“). Visiems, ko nors nežinantiems, bet trokštantiems sužinoti, įsteigėme dar dvi naujas skiltis – „Kas tai?“ (joje bus pateikiama praktinio pobūdžio informacija ne tik apie tai, kas vyksta licėjuje, bet ir už jo ribų) bei „Ekspertų kampelį“ – tikimės, kad dar pamenate licėjaus fojė stovėjusią dėžutę, į kurią kiekvienas panorėjęs

galėjo mesti savo klausimus. Įdomiausių klausimų autoriai bus nudžiuginti – jau šiame numeryje ieškokite atsakymų!

Taigi, kaip jau supratote, pirmajame naujos „Andų“ redakcijos laikraštyje klausimų tikrai nemažai. Ruošiant šį „Andų“ numerį, mums jų kilo dar daugiau, tačiau tikimės pamažu į juos atsakyti, taisyti savo klaidas ir tobulėti. Juk svarbiausia nuosekliai siekti savo tikslo. Mes kaip ta sraigė ant „Andų“ viršelio – ji dar ankstyvą pavasarį pradės šliaužti vyšnios kamienu žinodama, kad, kol pasieks viršūnę, uogos jau bus išsirpusios.

Triumfeminatas

Redaktorės

Lauryna Genytė, 3d
Ieva Indriūnaitė, 3d
Ieva Masytė, 3d

Techninė redaktorė

Lauryna Genytė, 3d

Straipsnių autoriai

Gabrielius Glemža, 2d
Mantas Nemanis, 2c
Guostė Vosylytė, 3d
Sigutė Kavaliauskaitė, 3a
Unė Kaunaitė, 1b
Laisvė Linkutė, 2d
Julija Ropengo, 3a
Laurynas Barkauskas, 4d
Karolis Strumskis, 4d
Gintarė Pepolytė, 1d
Viktorija Navickaitė, 1d
Ieva Rutavičiūtė, 3d
Edgaras Predkelis, 3d
Ieva Indriūnaitė, 3d
Miglė Anušauskaitė, 4d

Viršelis

Julija Ropengo, 3a
Tomas TvariJonas, 3d

Nuotraukų autoriai

Justina Vilimaitė, 3d (3 psl.)
Bernardas Morkūnas, 4a (6 psl.)

Turinys

Prezidento rubrikėlė 3 psl.

Savivaldos reforma 4 psl.

Pokalbis su Gerardiumo kūrėjais 5 psl.

Fuksų karnavalas arba Šokiai išgelbės pasaulį 6 psl.

Lietuva ar platieji toliai?.. Interviu su exliceistais 7 psl.

Įspūdžiai iš meninio skaitymo konkurso 9 psl.

Ekspertų kampelis 10 psl.

Licėjaus svečias L. Donskis 11 psl.

Debatų: diplomatijos su Senvage beieškant 12 psl.

Viskas apie LMP 13 psl.

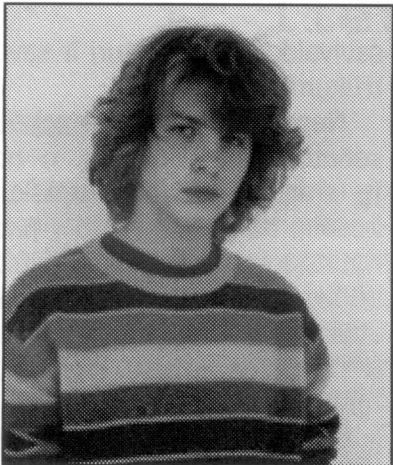
Pasvarstymai apie meną su Egle Sakalauskaite 13 psl.

Acta Diurna licėjuje 15 psl.

Perliukai 16 psl.

Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone

Prezidento žodis

Laikai pasikeitė: anksčiau sausį prisnigdavo iki ausų, viešojo transporto bilietėliai kainuodavo 30 centų, o ir šią rubriką rašydavo (arba ne) kiti asmenys. Bet štai dabar prieš Jus – aš, Gabrielius Glemža, naujasis licėjaus prezidentas, tad, mielas Skaitytojau, Bendramoksli, Mokytojau, Redaktoriau, ar šiaip Prašalaiti, imki mane ir skaityki!

Tiems, kurie manęs dar nepažįsta, galėčiau papasakoti, kaip, būdamas mažas, lankiau darželį ir kad kiek vėliau leido į mokyklą, o dabar dar ir suteikė progą pasakyti porą žodžių „Anduose“. Beje, prezidentu dar išrinko, bet, sakė, čia tik trumpam, kad per daug neprisižaisčiau.

Vaikystėje mokėjau burgzti

kaip VAZ_2101, bijojau arklių, buroko sriubos ir darželio auklėtojos iš gretimos klasės. Paaugęs ir pradėjęs eiti mokslus, taip niekur ir nenuėjau ir panašu, kad kol kas tai negresia. Ir štai vieną rytą atsibudau ne kaip visada, kažkas buvo kitaip... arba aš buvau kitoks... aš buvau... Prezidentas.

Taigi: simboliškai pradėdamas savo darbą sulig naujais kalendoriniais metais, norėčiau visus pasveikinti su artėjančiu pavasariu ir palinkėti toliau ignoruoti žiemą. Kaip žinia, pavasarį iš žiemos miego atsibunda barsukai, iš Baltarusijos atklysta kelios merdėjančios meškos, o žmonių gyvenime prasideda darbymetis. Taip ir aš, kartu su savo naujais kompanionais seniūnais ir senatoriais, ketinu kibtį į darbus nuo pirmųjų dienų. Ateinančius metus pasitinkame išskėtę rankas permainoms: šįmet pirmą kartą licėjaus istorijoje valdžios vadelės atiduodamos į seniūnų rankas. Laikas parodys, kuo tai pasibaigs, bet, kaip žinia, permainos dar niekam nepamaisė (išskyrus žveją Mikalojų, kuris ežero viduryje nusprendė savo valtį dugne išsigręžti eketę...). Tikiuosi, šie metai bus paženklininti efektyvaus, produktyvaus, kūrybingo darbo ir gerų jo įvertinimų. Tikiu, kad kiekvienas asmuo (taip pat ir aš), kuriuo Jūs pasitikėjote deleguodami į licėjaus savivaldą, išpildys Jūsų lūkesčius ir viltis.

O štai ir šiųmetiniai senatoriai: Ugnė Kleinauskaitė, Tumas Beinortas, Vilius

Metelionis, Milda Vaičiūnaitė, Vykintas Vaškys – bei seniūnai: Joris Ališauskas, Marija Abromaitytė, Vitalijus Stankevič, Gabija Radvilaitė, Eglė Dieninytė, Augustinas Indrašius, Dominykas Broga, Justina Vilimaitė, Agnė Petroševičiūtė, Kęstutis Gelažius, Sigita Kavaliauskaitė, Rūta Kaminskaitė, Emilija Beinortaitė ir Vytautas Miežys. Tikiuosi, kad Jūs juos gerbiate, mylite, palaikote ir visokeriopai jiems talkinate. Tad taip ir toliau, nenuleiskite rankų, nes Jūsų palaikymas yra svarbesnis negu Jūs galite įsivaizduoti.

Kaip buvęs buvusio N senato narys, norėčiau palinkėti kuo darbingesnių ir vieningesnių ateinančių metų seniūnų susirinkimui ir senatui, taip pat kiekvieną liceistą (keliate antakį, „Kur pasidėjo raidė J ir taškas ant E?“), norintį prisidėti prie veiklos, kuri mūsų mokyklą pavers geresne vieta ne tik mokytis, bet ir bendrauti, kviečiu įgyvendinti naujas idėjas. Gražių Jums ateinančių metų!

Nuoširdžiai Jūsų, Prezidentas
Gabrielius Glemža

Savivaldos reforma

Mantas Nemanis

Šiais mokslo metais licėjuje permainų ištis nemažai: energetinio ūkio renovacija, budėjimas valgykloje, reidai į populiarias rūkymo vietas, mokytojo V. Mincevičiaus ir Mečislovo išėjimas. Tačiau bene ambicingiausia naujovė – licėjaus mokinių savivaldos reforma, gana radikaliai pakeitusi ankstesniąją tvarką.

Kodėl reikėjo pakeisti ilgai gyvavusias ir jau nusistovėjusias rinkimų tradicijas, pakoreguoti licėjaus statutą ir įvesti sumaištis bei nežinomybės atmosferą į šiaip jau ramų licėjaus politinį gyvenimą? Kuo bloga ankstesnioji mokinių savivaldos forma? Atsakymas ištis paprastas – senoji sistema nesugebėjo tinkamai atlikti jai patikėtos „savivaldos“ funkcijos.

Tačiau kas ta savivalda? Vargu ar net tie, kuriuos išrenkame į senatą, patys supranta, ką jie turėtų ten daryti ir kodėl jie išvis yra renkami. Tikroji savivalda yra ne tada, kai keletui metų išsirenkama valdžia. Tikroji savivalda kyla iš pačių žmonių ir yra kuriama tam tikriems bendriems poreikiams tenkinti, mūsų atveju – dalyvauti licėjaus valdyme ir daryti įtaką priimamiems sprendimams. Savivalda yra tuomet, kai kiekvienas klausimas yra sprendžiamas savanoriškai dalyvaujant kiekvienam pageidaujantiems tą klausimą išspręsti. Tam ir turėtų būti renkami senatoriai – mes, atiduodami kuriam nors iš jų savo balsą, tarsi pareiškiame:

„Tu geriausiai atstovauji mano interesams, Tavimi aš pasitikiu“.

Deja, praeitais metais nebuvo nieko panašaus – apie senato susirinkimus ir tai, kas juose vykdavo, pranešta buvo vos du kartus - licėjaus internetiniame puslapyje pateikti senato posėdžių protokolai, o ir pačių susirinkimų turbūt būta ne ką daugiau. Dar kartą perskaičius minėtuosius protokolus, kyla protu nesuvokiama nuostaba – nors buvo nutarta įgyvendinti keletą tikrai įdomių idėjų, beveik nė viena jų nebuvo tinkamai realizuota. Ar pamenate konkursą licėjaus šokių salei išdažyti? Konkursą 104 kabineto sienoms išdažyti? Skyrelį „Senatas klausia“? O gal čiuožyklą licėjaus kiemelyje? Galbūt pamenate bebrų stendą licėjuje? Dionizo Šventę? Ne, ne, ne ir dar kartą ne! Niekas niekada to neįgyvendino.

Naujoji tvarka yra signalas, jog tiek mokiniai, tiek mokytojai yra nepatenkinti dabartinių senatorių darbu ir tikisi veiksmingų permainų. Inicijuotas savivaldos organų pertvarkymas turi tikrai gražų tikslą – efektyviai informuoti visus iki vieno liceistus apie tai, kas vyksta jų mokymosi įstaigoje ir pakelti senato darbo produktyvumą. Pirmąjį punktą bandoma įgyvendinti suteikiant daugiau įtakos klasių seniūnams ir įsteigiant seniūnų tarybos instituciją – kiekvienos klasės seniūnas apie seniūnų tarybos nutarimus privalės informuoti bendraklasius. Antrojo punkto įgyvendinimas taip pat turėtų būti sėkmingas – sumažėjus vietų senate nuo 12 iki 5 (kiekvieną kursą atstovaujant vienintelis mokinytis), padidėjo konkurencija ir tikimybė, kad bus išrinktas tikrai aktyvus ir norintis dalyvauti licėjaus gyvenime žmogus. Senatorių komandai tapus kompaktiškesnei, bus paprasčiau sudaryti tvirtą branduolį ir tinkamai atlikti savivaldos funkcijas.

Žinoma, naujoji licėjaus mokinių

savivaldos sistema turi ir savų trūkumų.

Nepasitenkinimą kėlė senatorių neveiklumas, o ne jų rinkimo būdas – neaišku, kodėl reikėjo pereiti prie netiesioginio senatorių rinkimo būdo. Ankstesnieji seniūnai atstovaudavo visam licėjui, o tarp dabartinių seniūnų, renkamų iš atskirų klasių, ir tautos gali kilti trintis bei nepasitenkinimas. Taip pat neramina licėjaus statuto straipsnis, teigiantis, jog seniūnų taryba turi susirinkti bent kartą per tris mėnesius. Kodėl taip retai? Per visus metus taryba susirinks 4, o 2006-2007 mokslo metais – vos 2 kartus. Licėjuje įvairių klausimų ir problemų kyla tikrai gerokai dažniau ir taip retai šaukiama seniūnų taryba nesugebės užtikrinti to, kam ji ir buvo sukurta – efektyvios informacijos sklaidos. Kam reikalinga institucija, negalinti atlikti savo pareigų?

Visos siūlomos naujovės atrodo tikrai daug žadančios, tačiau tam, kad jos pavyktų, būtinas mokinių palaikymas, supratimas ir noras nuolatos tobulinti esamą sistemą.

Nesvarbu, ar naujosios mokinių savivaldos projektas bus sėkmingas ar ne, iš viso to turėtumėme pasimokyti vieno – permainas licėjuje vykdyti tikrai galima. Nereikia bijoti naujovių, nereikia bijoti keistis, nes tik taip galime tobulėti patys. Jums kažkas nepatinka, matote trūkumų kurioje nors srityje? Pirmyn! Nebijokite pasisakyti – anksčiau ar vėliau būsite išgirstas.

Pralietas Gerardiumo kūrėjų kraujas ir lietuvių kalbos pamokėlės

Guostė Vosylytė

Nors mediumą stebėjome jau seniai, daugelis vis dar prisimena įspūdingą antrojų surengtą vaidinimą - detektyvinę istoriją apie miestelio mero nužudymą tiriančius seklius. Gerardiumas patiko net ir tiems, kurie, turėdami rankose kvietimą ir būdami tikri dėl vietos atsisėsti, jos taip ir negavo. Tad, nors ir pavėluotai, galime padėkoti antrokams už tikrai šaunų renginį ir puikų penktadienio vakarą. O kadangi dauguma mediumą ir taip matė, šį kartą nutarėme pažvelgti į užkulsius ir pasidomėti, kaipgi Gerardiumas buvo kuriamas. Taigi pakalbino bene daugiausiai prakaito išliejusius kūrėjus: Žilviną Lešinską, Maksimą Ivanovą ir Dominyką Brogą.

Visų pirma, ar jūs patenkinti savo darbu?

Dominykas: Maždaug taip...

Maksas: Taip, mes patenkinti, nes iš tikrųjų per repeticijas visą laiką save įtikinėjom. Psichologas su mumis dirbo labai aktyviai. Mes prieš kiekvieną vaidinimą sau sakėm: „viskas bus gerai, bus gerai“. Psichologas save įtikinėjo, kad jis – psichologas, mes save

įtikinėjom, kad viskas bus gerai...

Ar daug savo neįtikėtinai neįkainojamo laiko ir begalinių pastangų išnaudojote, kol pagimdėte savo kūrinį – „Gerardiumą“?

Žilvinas: Mes su Maksu įsidarbinom savaitei policijos nuovadoje Rokišky. Iš pradžių nebuvo tokio personažo kaip Jultytė, bet kai gyvenom Rokišky, tai pamatėm, kokių žmonių būna, ir taip atsirado personažas Jultytė. O scenarijus buvo rašomas du mėnesius.

O gal kūrimo metu buvo pralietas kraujas? Ar susitarėt taikiai?

Dominykas: Buvo! Buvo! Maksas „iš kumščio“ gavo!

Bet ne per repeticiją. Per vaidinimą, kai jie stumdė Detektyvą iš Sostinės, tas praskėlė Maksui lūpą, bet niekas net nepastebėjo, kaip scena pasruvo kraujais...

Kodėl prieš pat mediumą licėjyje sklandė gandai, kad renginys bus visiškai nepasisekęs ir kraupiai beviltiškas? Ar tokia buvo jūsų taktika norint sukelti dar didesnę įspūdį?

Žilvinas: Ne, mes tikrai taip nema-nėme, galvojome, kad jis bus nuostabus (*pasakė jie, besidairydami į viršų, ir tada aš supratau – antrokai meluoti nemoka*).

Dominykas: Na taip, buvo keletas nesklandumų.

Žilvinas: Aš manau, kad tokių kalbų skleidimas – slaptųjų Uzbekistano tarnybų darbas.

Kodėl iš tokio

kaip niekad gausaus jūsų kurso tiek nedaug žmonių matėme scenoje?

Maksas: Iš tikrųjų mes tuo metu buvom nusiuntę kelis žmones į „Borato“ peržiūrą, jie turėjo grįžti ir perduoti kažkiek naujų „bajerių“, bet nespėjo, tai taip ir išėjo....

Žilvinas: Teko remtis savais „bajeriais“.

Kodėl taip ir nepasirodė paslaptinis Gerardas? Jis taip pat žiūrėjo „Borata“?

Maksas: Matote, aš užmiršau, kad aš turiu vaidinti Gerardą vaidinimo metu... Aš jums paaiškinsiu tokią detalę: vaidinimo metu aš vaidinau vienas. Šiaip aš galiu vaidinti iki penkių žmonių, žinoma, už labai didelę kainą. Kadangi čia buvo toks pelno nesiekiantis renginys, tai aš vaidinau tik vieną žmogų, kiti herojai buvo tiesiog hologramos. O Gerardą aš užmiršau suvaidinti.

O iš kur tokia gausi įtariamųjų veido dalių kolekcija? Ir ar jie visi leido viešai jas rodyti?

Žilvinas: Ne, iš tikrųjų mes juos tiesiog nufotografavome.

Maksas: Ir labai nepatogiose

padėtyse. Pavyzdžiui, kur Linas, atrodo, tiesiai stovi, jis tuo metu Lindy Hop'ą šoko. Rock-Step-Triple-Step, būtent tuo metu Triple-Step darė. Ir dar. Atsakingai noriu pareikšti, kad per praėjusių metų Karnavalą mes naudojome Gintaro Deksnio ir Vilmos Čereškienės reportažą ir iki šiol sklendo kalbos, kad jis buvo netikras. Jis buvo VISIŠKAI TIKRAS!

O buvo kokių įdomių nutikimų bekuriant Mediumą?

Žilvinas: Vieną dieną čeburekus valgėm.

Dominykas: Smirdėjo labai po to.

Žilvinas: Ir mes dar labai norime padėkoti mokytojui Jankauskui už savaitgalius, praleistus mokykloje.

Ar daug buvo visko, ko neturėjo būti ir nebuvo, kas turėjo būti?

Maksas: Daugiau, aišku, buvo, ko neturėjo būti...

Dominykas: Bet, kai vaidinimas nukrypo ne į tą pusę, viską sutvarkė plaukai.

Maksas: Taip, plaukai neblogai suim-

provizavo keliose vietose.

Žilvinas: Ir iš tiesų pabaigoje turėjo Koperfeld'as nusileisti.

Dominykas: Bet jis nepasirodė dėl lėšų stygiaus.

O dabar palinkėjimas:

Mes linkime išmukti lietuvių kalbą. Nes, pavyzdžiui, jeigu žodyje KALĖDOS padarysime septynias klaidas, tai gausime žodį MINEDAS. Taigi, vaikai, nedarykite tokių klaidų.

Fuksų karnavalas arba Šokiai išgelbės pasaulį

Sigita Kavaliauskaitė

Dažnai girdime apie pasaulyje vykstančius karnavalus – pradedant tolimaisiais Rio de Žaneiro, Venecijos, baigiant mūsų politikų šou. Praėjusiais metais man ir nemažai daliai licėjaus mokinių teko laimė stebėti pirmąjį parngtą Kalėdinį karnavalą. Ooo, kas dėjos mūsų mylimajame licėjeje tą trečiadienio vakarą...

Kažkokia nerimastinga moteriška nuojauta mane apėmė vos pamčius keistus, prie mokyklos sienų prisiplojusius šokančių žmonių siluetus ir senąsias patefono plokšteles. Kompiuterių mėgėjus asmeniškai sujaudivo ant kiekvienos laiptų pakopos suklijuoti jau šių dienų „kompaktai“. Matyt, ne vienam iš mūsų kažkas suspurdėjo krūtinėj – ar jaudulys, ar susižavėjimas, ar pavydas, ar šiaip širdį suspaudė (laiptais lipant didėja krūvis, o kūno kultūros pamokų nelankymas irgi daro savo). Didžioji problema buvo ta, kad labai jau sunku buvo

tas originalias dekoracijas susieti su artėjančiomis Kalėdomis.

Ir galų gale atėjo tas ilgai lauktas trečiadienis. Buvau nustebinta tokios gausos ne tik exliceistų, bet ir svečių iš kitų mokyklų. Paprastai toks apmiręs, licėjus per šventes vėl sužėjęs lyg bičių avilys.

Kadangi visi geri renginiai vėluoja, tai ir fuksų karnavalas, bandydamas prie tokių prisišlieti, vėlavo. Aktų salė buvo pilnut pilnutėlė ir, kai galų gale vaidinimas prasidėjo, daugeliui net kvapą užgniauzė – taip trūko oro. Visą spektaklį (prašau tikrųjų spektaklių gerbėjų neįsižeisti už tokį apibūdinamąjį žodį) salė buvo apstulbusi: tipiška (?) liceistė, trenktas psichiatras ir dar keli veikėjai – tuo ir buvo apsirebota. Bendron sumaištin įsiliejo (bet reikalo nepablogino) kelių klasių namų darbai. Galiu drąsiai teigti, kad šįkart pirmą kartą pasiekė savo – tiek daug filosofinių klausimų, pavyzdžiui: kas čia vyksta? ar jie šaiposi? kur aš patekau? ir pan., jau seniai nebuvo kilę jokio renginio metu...

Bet pamatėm ir daugiau neregėtų dalykų – tokio stiliaus ir choreografijos šokiai mums buvo

nauji. Gaila, kad šokėjai nebuvo sinchroniški, bet, jei daugiau pasitreniruos, per mediumą jau galėsime jais didžiulius.

O kol kas per daug nepeikim licėjaus naujokų už nelabai nusisekusį renginį. Viso šiame gyvenime pasitaiko ir argi ne dažnai pirmas blynas būna prisvilęs? Ar suanglėjęs?..

„Licėjus išugdė tikėjimą, kad viskas priklauso nuo mūsų“

(Interviu su buvusią Vilniaus licėjaus mokinę Skaiste Aleksandravičiūtę)

Laisvė Linkutė

Mokyti tarptautinio bakalaureato (TB) klasėje, bet studijuoti Lietuvoje? Tikriausiai ši alternatyva, iškilusi ne vienam mūsiškiui liceistui, išsyk buvo atmeta kaip keista ir nepraktiška idėja. O gal? Pakalbinaime vieną buvusią licėjaus mokinę, baigusią TB klasę ir šiuo metu studijuojančią lietuvių filologiją VU – Skaistę.

- Skaiste, kodėl pasirinkai TB klasę?

- Visi iš pat pradžių sakė, kad TB – tiems, kurie studijuos užsienyje ir t.t. Bet taip jau išėjo, kad pusė mano buvusios „b“ klasės (XIII laida) liko licėjyje, kita pusė nuėjo į TB – taigi mane pastūmėjo draugai. Kita vertus, TB yra iššūkis pačiai sau – kodėl nepabandžius? Ir, žinoma, buvo minčių studijuoti užsienyje. Dešimtoje klasėje labai sunku apsispręsti, ką toliau ateityje darysi, profiliavimas įspraudžia į tam tikrus rėmus, o TB – visai kitokia alternatyva, leidusi laisviau rinktis dalykus, kuriuos nori mokytis. Anglų kalbą mokėjau neblogai, o ir mokytoja D. Račkauskienė kalbino pamėginti.

- Ar nesigailėjai, pasirinkusi TB klasę?

- TB yra labai didelė patirtis, kurios niekur kitur negausi. Po TB egzaminų jokie kiti egzaminai tikrai nėra baisūs, pavyzdžiui, vien istorijos egzaminą laikiau 5 val. Visiškai nesigailiu, nes TB yra visai kas kita, tai – labai gera mokymosi programa, lavinanti mąstymą, skatinanti galvoti. Mokiausi lietuvių kalbos, bet pagal kitą programą. Atsimenu, skaityda-

vom Bulgakovą, literatūros pamokos būdavo tokios įdomios, kad net tie, kuriems literatūra buvo paskutinėje vietoje, susidomėję diskutuodavo! Aišku, TB nebuvo lengva – kartais mėnesio krūvį tekdavo išmokyti per savaitę, bet labai greitai įgundi angliškai–lietuviškai galvoti ir rašyti, pripranti prie krūvio, ir viskas.

- Kodėl likai Lietuvoje?

- Iš tiesų supratau, kad dalykas, kuris mane „veža“, yra literatūra, nors dešimt metų buvau „tikslukė“. Atsimenu, draugai sakydavo: „Skaiste, kai tu kalbi apie literatūrą, tavo akys spindi“. Dar prisimenu, buvau nuvykusi pas rašytoją V. Juknaite, kuri paklausė, ką žadu studijuoti, tai ir sakiau, kad „dūšia – literatūra, bet studijuosiu ekonomiką“. Taip pat labai padėjo lietuvių kalbos mokytoja A. Karaliūtė–Bredalienė, sakiusi, kad verta pasimokyti bent metus VU, kad suprastum, kas esi ir ko išvažiuoji. Mokytoja A. Karaliūtė–Bredalienė labai skatino domėtis literatūra, padėjo susižavėti tekstais. Man patiko tai, kad turėdamas tekstą, gali jį visaip analizuoti, išnarstyt po kruopelytę. Aišku, reikėjo ir tėvus perkalbėti, kad likčiau studijuoti Lietuvoje.

- Ar kilo problemų stojant į universitetą Lietuvoje?

- Taip, pagrindinė problema buvo balų konvertavimas. Iš anglų (mokiausi English A2) egzamino gavau 5 (vertinant 7-balėje TB sistemoje), kurie buvo paversti į 75 balus, bet tai tikrai neatitiko mano anglų kalbos žinių! Buvo labai sunku VU išaiškinti, kas yra tas TB, be to, ten net nežinojo, kaip vertinti tokius dalykus kaip, pvz., „Environment systems“, kurio Lietuvoje net nėra. Padaviau du prašymus: pirmu numeriu į lietuvių–ispanų, antru – į lietuvių filologiją. Pirmu neįstojau, taigi dabar

studijuojau lietuvių filologiją antrame kurse.

- Ką planuoji veikti ateityje?

- Dar metus pasimokysiu VU, o tada yra galimybė važiuoti į Kembridžą. Arba baigsiu VU bakalaurą, o magistrą užsieny, Kembridže, nes vidutinio universiteto rinktis tiesiog neverta.

- Ką manai apie studijų kokybę Lietuvoje?

- Tiesa, kad liceistai pirmame ir antrame kursuose tikrai neturi ką veikti, bet viskas priklauso nuo to, kiek tu sugebėsi pasiimti. Yra daug įvairių dėstytojų, vieni, tikraja to žodžio prasme, atskaito paskaitą – mintinai atkalba vadovėlį, bet jei pats domiesi kažkokiu dalyku, tai dėstytojai tikrai padeda, reikia tik paklausti.

- Kaip prisimeni licėjų?

Licėjus išugdė tikėjimą, kad viskas priklauso nuo mūsų, tikėjimą savimi. Vis dėlto, jei jau ten mokomės, tai galim kažko ir pasiekti. To ir norėčiau visiems palinkėti – tikėti, kad ateitis Jūsų rankose, nes skūstis tikrai neverta - jei kažkas blogai, tai geriau daryt, kad būtų gerai.

- Ačiū už pokalbį.

...net nekyla klausimas...
...štai kur nėra klausimo...

arba

Niekada nedaryk to, ką siūlai

Unė Kaunaitė

Kol mūsų garbūs liceistai neapsisprendžia, kam baigus licėjų padovanoti savo brangią galvelę, „Andai“ nusprendė pamėginti jiems padėti ir pakalbinti kelis ex-liceistus. Šįsyk – studijuojančius svetur. Taigi su tiradomis pristatau – **Einis Šustickas** ir **Tomas Tombakas** (nuo nežinojimo atleidžiami tik fuxai, visiems kitiems, kurie jų nežino, - gėda!). Taigi dabar trumpas pristatymas:

Einis – 19 metų studentas, The University of Liverpool besigilinantį į reklamos meną. **Tomas** jį apibūdino tiesiog... meiliai...: „Aš visada maniau, kad man patinka panelės, bet kai sutikau Einį, pradėjau dvejoti. Jis man pasirodė toks simpatiškas... Dar su Einiu aš vieną kartą valgiau skumbę...“

Tomas – taip pat 19 metų studentas, netoli Londono esančiame Royal Holloway universitete studijuojantis režisūrą (media arts). **Einis** nepagailėjo jam gražių žodžių: „Jis yra ramus žmogus (tas ir matosi...), mėgsta skaityti, piešti, dalyvauja įvairiuose konkursuose, tokiuose kaip raiškiojo skaitymo arba... a... (įtemptai mąsto) pirk RIMI už 50 litų ir gauk maišelį už 1 centą“.

Abu praeitais metais baigė licėjų (tai ta laida, kuri išgarsėjo padovanojusi mums akvariumą).

Kodėl nusprendėte išvažiuoti į užsienį?

Einis: Važiuot!

Kodėl?

Tomas: Važiuot! (Tą jau supratom...)

Bet kodėl?

Einis: Ką aš žinau... Oi, palauk, čia jau rimtai reikia... (Jiems tai aiškiai per sudėtinga)

Tomas: Kodėl norėjom išvažiuot? (aha, pagaliau suprato klausimą) Todėl, kad aš, pavyzdžiui, norėjau mokytis režisūros, o Lietuvoj

niekur to nedėsto ir net jeigu dėsto, tai laipsnis, kurį gautum, niekur nieko nereikštų. Realiai būtų tik iššvaistęs metus.

Einis: Man panašiai yra, nes aš mokausi reklamos, o Lietuvoje net nėra tokios specialybės kaip reklama. Tiesiog šiaip... pasėdi čia aštuoniolika metų ir reikia kažkur išvažiuoti.

Tomas: Labai sveika pakeist aplinką.

Einis: Galų gale bent jau išmoksime normaliai angliškai kalbėt, nes išvažiavę ten supratom, kad tai, ką mus mokė TB dvejus metus, tėra patys pagrindai. (Vyrų tikrai surimtėjo, net neįjauk pasidarė...)

O kuo skiriasi mokslai ten ir čia?

Tomas: Na, čia mums neteko mokytis universitete, bet teko girdėti, kad čia žmonės degina diplomus... Dar teko girdėti, kad, kai mokosi geodeziją, kursą sudaro fizinis, fizinio teorija ir filosofija. Ir filosofija yra visur. Po to ir pradėdi abejoti visos šitos mokymo sistemos efektyvumu.

Einis: O ten jeigu mokaisi, tai mokaisi tik tuos dalykus, kurie yra tiesiogiai susiję su tavo būsimu darbu. Kaip aš – jei mokausi reklamos, tai tikrai nebus kokios logikos ar matematikos, nes to visiškai nereikia.

Tomas: Ir tave moko savo srities ekspertai, kurie yra suinteresuoti dėstyti, nes gauna normalius atlyginimus.

Sunkiai apsisprendėte: išvažiuoti ar likti?

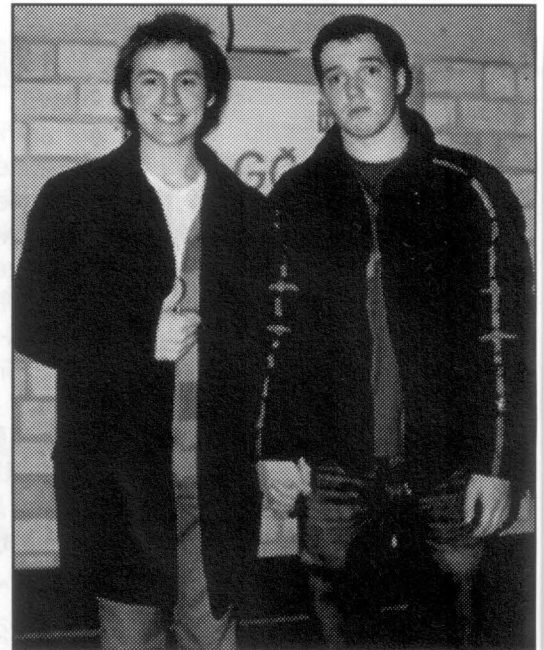
Kartu: Ne! (pauzė) Ne! (juokiasi).

Einis: Nesprendėm, tiesą sakant. Paėmėm ir išvažiavom. O, kokią gražią tūbelę susukau (labai didžiudamasis rodo popieriaus ritinėlį, kurį sukiojo visą interviu).

Tomas: Realiai nelabai gražią. Va, kaip joint'as (cigaretė su marihuana) – gal, bet kaip tūbelė – ne. Jinai visiškai „neneša“ į cilindrą. Tu pažiūrėk – čia plonesnė, čia storesnė.

Einis: Bet kaip sukutinukė tai visai nieko (Einis iš visų jėgų stengėsi apginti savo darbą)...

Tomas: Bet jei tu norėtum apskaičiuoti

jos tūrį, tai skaičiuotum ne kaip cilindro, o kaip nupjauto kūgio, todėl čia nėra cilindras (Bravo, kokios nepakartojamos matematinės žinios!).

Kadangi čia mano klausimai jau buvo beįšsenką, tai vaikinai nusprendė užduoti klausimus vienas kitam.

Tomas: Eini, ką tu manai apie Britanijos merginų dietos specifinius trūkumus?

Einis: Aš manau, kad Britanijos merginos laikosi kainų dietos. Jos perka pačius pigiausias parduotuvėse esančius produktus. Pavyzdžiui, jos valgo McDonald's, nes ten yra pigiau. Ir tai joms padeda... Jos geria Coca-cola, nes tai yra pigiau nei natūralios vaisių sultys.

Tomas: Pabrėšiu, kad jos geria dietinę kolą, nes nenori priaugti svorio.

Einis: Ir, tiesą sakant, jos nelabai ir priauga to svorio. Nes, manau, visiškai normalu sverti šimtą kilogramų, jei tau yra aštuoniolika metų ir mokaisi universitete.

Apskritai britai yra tokie nepaprasti žmonės. Nes mes, pavyzdžiui, buvom čia pripratę, kad gal penktadieniais kiek...

na... atsipalaiduojam... O jie atsipalaiduoja kiekvieną dieną, jiems nėra tokio dalyko kaip laisvadieniai. Nes laisvadieniais išėiti ir būti... kiek linksmesniam... yra šiek tiek brangiau nei paprastą darbo dieną...

Tomas: O penktadieniais jie būna visi jau tiek „nusikalę“ nuo „tūsu“, kad būna tiesiog ramesnė diena. Ir tai yra kraupu, ypač kai esi užsienietis.

Einis: Mes išvažiuom ten, nes norim skaityti, mokytis, tobulėti (po šių žodžių visi aplink dėl neaiškios priežasties pradėjo krizenti)... O mus įmeta į aplinką, kur žmonės vartoja alkoholį, kalba apie dalykus, apie kuriuos mes nekalbėdavome anksčiau, diskutuoja seksualinio švietimo temomis...

Tomas: O mes niekad neturėjom seksualinio švietimo Lietuvoje. Buvo tik kažkokie apgailėtini bandymai, kuriuos visi išjuokdavo. Ir mes išvažiuom ten ganėtinai tamsūs ir neišprusę.

Einis: Mes ten pamatydavom merginas su trumpesnėmis marškinėlių rankovėmis, ir mums kildavo klausimai: kas ten slypi? Bandydavom išsiaiškinti, bet ne visada pavykdavo... Žodžiu, kultūrinis šokas buvo. Mes juk buvom įpratę, kad merginos su megztinukais, rankovės iki... rankų... o ne... suaugusios atgal į vidų... (šioje vietoje Einis užsivajojo ir nutilo)

Gerai, pabaigoje gal ką nors protingo tarkit liceistams... Pamokančio fuxams, patariančio ketvirtokams...

Tomas: Na, yra tokia sena patarlė: „Niekada nedaryk to, ką siūlai“. Tad aš siūlau, kad visi ja vadovaudamiesi sėkmingai baigtų licėjų.

Einis: (Pauzė. Dar viena pauzė...) Tausokit save. Nes... išvažiuosit į užsienį ir reiks ten po to save trejus metus švaistyti. Reikia sukaupti jėgų tam važivimui.

Štai šita protinga gaida mes ir baigsime savo interviu. Kaip pastebėjote, šie du vaikinai net neabejojo tuo, ką jums reikia daryti baigus licėjų. O ar jais pasikliausite – jūsų valia. Tik kad vėliau manęs nekaltintumėte, privalau paminėti, kad po interviu jie paprašė mano spintelės raktelio ir puolė tikrinti, ar jis neatrakina kitų ☺. Na, dabar apie juos žinote pakankamai. Tikiuosi, šis interviu jums padėjo (o jei ne – tai bent buvo įdomu paskaityti).

Meninio skaitymo konkurso dalyvių baimės ir laimėjimai

Gintarė Pepolytė ir Viktorija Navickaitė

Į meninio skaitymo konkursą šįkart rinkomės prieš pat šventes - gruodžio dvidešimt pirmąją. Iš pradžių pilna, paskui pamažu tuštėjanti ir temstanti salė dvi su puse valandos klausėsi dalyvių skaitomų tekstų. Daugeliui skaitovų teko įnirtingai kovoti su jauduliu (keletas net pamiršo žodžius), kiti, priešingai, scenoje elgėsi laisvai, tarsiu jau būtų tikri dėl pergalės. Na o rezultatais galėjome džiaugtis jau kitą dieną: pirmąją vietą pasidalijo ketvirtokai Miglė Anušauskaitė, Mindaugas Čekanavičius, Laurynas Barkauskas, Ieva Indriūnaitė iš 3C (jie atstovavo licėjui miesto skaitovų konkurse) bei Rytis Vaškevičius iš 1C. Paašikėjus rezultatams, pakalbinome keletą konkurso dalyvių.

Ko labiausiai bijojai lipdamas į sceną?

MINDAUGAS, 4D: Aš nebijojau, nes tai jau n-tasis kartas ant licėjaus scenos ir aš tiesiog stengiausi gerai praleisti laiką.

RYTIS, 1C: Labiausiai bijojau

užmiršti žodžius ir labai labai jaudinausi, labai!!!

ADOMAS, 1B: Ką aš žinau...Turbūt tekstą pamiršt. Bet nepamiršau!

DANIELIUS, 1C (dar plačiau žinomas Blendamedo vardu): Bijojau pargriūti.

Kaip vertini savo pasirodymą?

MINDAUGAS, 4D: Man nepatiko mano eilėraštis, todėl manau, kad aš jo geriau pasakyti ir negalėjau.

DAUMANTAS, 1C: Nesu patenkintas, galėjau ir geriau. Susimoviau... (sunkiai atsidūsta)

ADOMAS, 1B: Na... Aaa... Vidutiniškai... O kokių tikslų aš čia atsakinėju? („Andams“) Aaa... Mat kaip!

Taip pat šio konkurso metu ne mažiau jaudinosi ir debiutavę vedėjai – Gabrielė Linkaitė (1D) bei Antanas Uršulis (1A). Teiraujamės vedėjų: **Ar sunki vedėjo duona?**

GABRIELĖ: Ai, ne... Aš tik vardą, pavardę ir viskas! Svarbiausi juk buvo dalyviai. Jaučiausi kaip sekmadieninio sveikinimų koncerto vedėja.

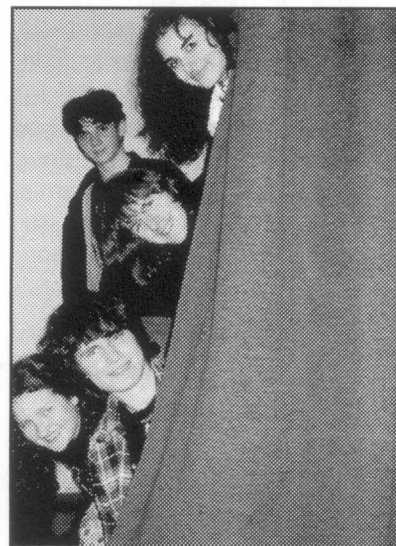
ANTANAS: Galėjo mums bent mikrofonus duoti! (pasipiktinęs) Šiaip pasirodymai buvo geri.

Ir pagaliau klausiamo nugalėtojų: **ką pajutai, kai sužinojai, kad užėmei pirmąją vietą?**

RYTIS: Aš truputį apsidžiaugiau. NE! Na, taip... Aš apsidžiaugiau. „Fuxas“ čia buvo.

MINDAUGAS: Nežinau, nieko nejutau tada, nes tai buvo savaimė suprantama. Va... Ir uždėk čia daug „smailų“! (supratome, Mindaugai. „Smailai“ special for you!) ☺ ☺ ☺ ☺

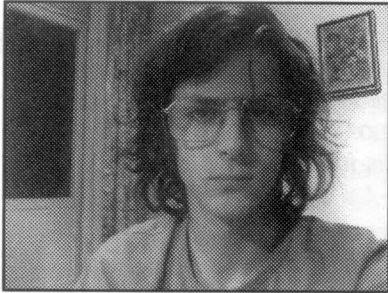
P.S. Ieva Indriūnaitė miesto konkurse laimėjo III-iają, o ketvirtokų kompozicija „Aš gi jau einu“ - I-ąją vietą. Sveikiname!

Nerealūs atsakymai į nerealius Jūsų klausimus

Taigi taigi kaip. Tikriausiai kiekvienas liceistas, nors kartą praėjęs pro fojė, spėjo pastebėti, kad kurį laiką ten puikavosi paslaptinga geltonai-juoda dėžutė, kuri žadėjo atsakyti į bet kokį Jums rūpimą klausimą. Mums buvo įdomu, ar tikrai liceistai mėgsta uždavinėti klausimus. Būtų sunku priskirti liceistų aktyvumą tiek prie „labai“, tiek prie „nelabai“. Greičiausiai tai galėtų būti „vidutiniškai“. Tačiau kai kurie moksleiviai buvo itin aktyvūs ir nudžiugino mus gan įdomiais klausimais. Atrinkome tik kelis, nes kai kurie nepatingėjo atsiųsti keturis kartus daugiau nei galėjome išspausdinti. Na, o ekspertų atsakymus įvertinkite patys.

Atsako ekspertas Vilius Metelionis

Kodėl man taip sunku sugalvoti nesunkų klausimą?

Klausia Enorca, 3a

Enorca, aš labai džiaugiuosi, kad Jūs manęs paklausėte šio tikrai asmeniško ir intymaus klausimo. Išanalizuokime Jūsų klausimą: pirmas žodis, kuris daug pasako apie jus tai – „kodėl“. Šis žodis turėtų reikšti, kad Jūs esate tiesos ir atsakymų ieškantis žmogus. Taip pat tai pabrėžia Jūsų klausimo klausimiškumą. Kitas dalykas, kuris mane labai sujaudino, - tai žodžių žaismas Jūsų klausime - „sunku sugalvoti nesunkų“. Tai atspindi Jūsų vidinio „aš“ blaškymąsi tarp sunkaus ir nesunkaus. Ar tai vertinsim kaip blogą bruožą, priklauso nuo Jūsų. Galų gale, pagal klausimų skaičių, kurį Jūs atsiuntėte mums, aš matau, kad Jums ištis kyla begalės klausimų. Tokiu atveju Jums reikia ramiai atsisėsti, atsipalaiduoti ir sukoncentruoti klausimus ties vienu, į kurį atsakymą galėtumėte rasti enciklopedijoje.

Ką ten stato ant licėjaus stogo?

Klausia kažkas
Kaip matau, šis klausimas ne man vienam rūpi. Aš iškėliau hipotezę, jog čia stato naują dangoraižį su nauja valgykla,

konferencijų sale, sporto klubo, nauja biblioteka ir valgykla. Tačiau vis tiek nusprendžiau išsiaiškinti šį mįslingą ir neįtikėtinai paslaptinę klausimą. Pirmą, sudariau veiksmų planą. Planas buvo toks: reikia nusipirkti daug juodų aptemptų drabužių, juodus akinius, stiklo rėžtuką, gražtą, virvę su alpinizmo įranga ir laužtuvą, nes maniau, jog reikės laužtis į licėjaus slaptų dokumentų archyvą ir išsiaiškinti, ką ten stato ant licėjaus stogo. Tačiau greitai man toptelėjo mintis tiesiog nueiti į mokytojų kambarį ir paklausti šio klausimo kurio nors mokytojo. Taip padaręs išsiaiškinau, kad ant licėjaus stogo stato ypatingą sieną nuo plėšikų.

Kiek klausimų gavote į klausimų dėžutę?

Klausia Enorca, 3a
Jei x lygu klausimų skaičiui, tai $x \approx -10 \sin \pi \pm \lg e$

Kas nužudė Kenį?

Klausia X
Kenis – visi jį mylėjom, visi jo pasiilgiam. Tačiau vis svarstom tą amžiną klausimą – kas jį nužudė. Gal tai buvo suplanuota žmogžudystė, o gal tiesiog nelaimingas atsitikimas? Manau, kad į šį klausimą sunku atsakyti taip pat, kaip ir sužinoti, kada gi tiksliai ateis pasaulio pabaiga. Bet neveltui mes esame liceistai – proto bokštai. Todėl pasaulis deda daug vilčių, kad mes išaiškinsime šį klausimą.

Atsako etikos ir tikybos mokytojas Ernestas Sidlauskas

Kodėl mokiniai labai mėgsta per pamokas graužti tušinuoko galą? Panašu, kad į tai labiau linkę vaikinai.

Klausia Sigita Kavaliauskaitė, 3a

1. Todėl, kad vaikinai yra kilę ne iš beždžionės, kaip kad klaidingai bando mums įteigti evoliucijos teorijos apologetai, bet iš bebros. Tai sužinojus iš patikimų šaltinių (manęs), kyla natūralus klausimas: o tai iš ko kilo merginos? Atsakau: jų kilmė yra apgaubta dieviškos paslapties, jos yra angelai. Beždžionės gi, praradusios savo kilmininkus bei naudininkus, užsidėjo akinius ir tapo mokytojais.

2. Pažvelgus į problemą iš lingvoanalitinės pozicijos, galima atrasti analogiją ir tarti: likimas žaidžia žmogumi, žmogus tuo tarpu groja trimitu. Taip ir su graužimu – sažinė graužia moksleivį, o jis ramiausiai graužia čipsus, tėvų sprandus, mokytojų nervus (kurių šie nebeturi), tušinukus.

Kurios spalvos zefyrai patys skaniausi?

Klausia Enorca, 3a
Skaniausi zefyrai spalvos neturi, jie patys mus suryja, prisėlina sapne ir niūniuodami tylią dainelę tik „ham“ ir viskas...

Ar licėjuje yra nindzių-piratu?

Klausia Enorca, 3a
Taip, jie šlaistosi tamsiais užkampiais, o pamokos metu, kai visi moksleiviai susikaupę skrebeną rašikliais, išeina į koridorius ir ten rezga pinkles, dalinasi auksą, vykdo misijas, užkandžiauja...

Tačiau, pažvelgus į problemą iš kitos pusės, galima teigti, kad ir nindzės, ir piratai, o ir nindzės-piratai buvo išnaikinti vasaros metu, kai pakeitė radiatorius.

Idėjos autorė - Julija Ropengo

Gyvenimas – improvizacija pagal L. Donskį ir nutikimas Architektų gatvėje

Tikriausiai daugelis jūsų jau pamiršo, kad rudenį (taip taip, praėjusių metų rudenį, kuris, atrodo, buvo taip seniai) licėjuje direktorius surengė susitikimą su Leonidu Donskiu. Visgi interviu su šia įžymia asmenybe užsiliko giliuose „Andų“ redakcijos stalčiuose... Taigi pristatome L. Donskį – filosofą, eseistą, kultūros kritiką, aktyvų visuomenės veikėją, laidos „Be pykčio“ vedėją, žmogų, neieškantį žodžio kišenėje, o svarbiausia, mėgstantį bendrauti su jaunimu. Žodžiu, visi apie jį esame ką nors girdėję, tačiau geriausia viską sužinoti iš pirmų lūpų – šįkart L. Donskis ne tik filosofavo mums aktualiomis temomis, bet ir papasakojo šį tą įdomaus apie save.

- Koks Jūs buvote moksleivis?

- Labai daug skaičiau, domėjausi istorija, rusų bei lietuvių literatūra. Dievinau muziką, tuo metu grojau jau ir fortepijonu, ir gitara, o didžiausia palaima būdavo dainuoti ir groti per šokius. Tačiau aš buvau baisus priešgyna: toks paaugliškas, kategoriškas – mokiausi gerai, bet nebuvau panašus į

tuos gerus vaikus, kuriuos mėgsta mokytojai. Čia iš dalies kaltas ir švietimo nelankstumas, įvairių dalykų brukimas prieš valią.

- Štai Jūs minite literatūrą, istoriją, o koks Jūsų požiūris į gamtos mokslus?

- Manęs niekada nežavėjo gamtos mokslai, aš buvau tikras humanitaras. Studijų metais mane sužavėjo filosofija, psichologija, taip pat labai domėjausi menais. Galbūt tai susiję ir su tuo, kad vieni mokytojai labiau patiko, kiti – ne taip.

- Kokiomis vertybėmis rėmėtės būdamas moksleivis, kas Jums padėdavo pasiekti to, ko norėjote?

- Visų pirma, noras gyventi įdomų gyvenimą, noras gyventi knygų, muzikos pasaulyje. Žinoma, svarbiausia buvo tai, kad norėjau tobulėti. Manau, kad gana anksti išvelgiau savyje dvi puses – mokslininko ir pedagogo. Mėgdavau ne tik tyrinėti, eksperimentuoti, bet ir atsistoti prieš klasę ir vesti savo draugams pamoką.

- Per paskaitą teigėte, kad jauni žmonės, išvykę į užsienį studijuoti ar dirbti, turėtų sugrįžti į Lietuvą, tačiau kokiais būdais galima tai padaryti? Ko reikia, kad žmonės norėtų grįžti į savo šalį?

- Reikia pagarbos jauniems žmonėms, būtina sukurti palankų mikroklimatą. Mano kartos žmonės bus neverti nė sudilusio skatiko, jei nepakeis atmosferos, jei jaunimas nematys, kad jų Lietuvoj laukia, kad jie čia reikalingi. Mes turime kurti aplinką, palankią verslui, mokslui, kultūriniam gyvenimui. Tai yra visos visuomenės užduotis.

- Na, dabar linksmesnė dalis: gal galite papasakoti kokią įdomią istoriją iš savo asmeninės patirties?

- Vieną kartą, kai man buvo devyniolika metų, teko važiuoti į susitikimą Vilniuje. Gimęs ir augęs Klaipėdoje, sostinėje buvau gal tik vieną kartą, o turėjau važiuoti pas savo draugą Remį (architektą Remigijų Bimbą), gyvenusį Lazdynų mikrorajone,

Architektų gatvėje. Išlipau mieste ir, kadangi visiškai nepažinojau Vilniaus, įsėdau į

taksi ir paprašiau, kad nuvežtų į Architektų gatvę. Na, nuveža mane, bet aš jau vieną kartą ten buvęs ir matau, kad kažkaip kitaip viskas atrodo. Tada pradėdau aiškintis, sakau, kad čia kažkur turi būti Karoliniškės, Televizijos bokštas, tada taksistas atsisuka į mane ir sako: „Mielasis, čiagi Kaunas, o ne Vilnius!“

- Koks būtų vienas žodis, kuriuo save apibūdintumėte? (prieš atsakydamas į šį klausimą L. Donskis galvojo ilgiausiai)

- Improvizacija. Todėl, kad mano gyvenime nieko nelemia išankstiniai dalykai – labai retai būna, kad žinočiau sėkmingo veikimo receptus. Improvizuoju bendraudamas, dėstydamas paskaitas ir manau, kad kitaip ir būti negali: pasaulis toks nepastovus, jog visko numatyti tiesiog neįmanoma.

Paklausius tokio energingo žmogaus pasakojimo, tik ir norisi kibti į mokslus, menus, sportą ar dar kokią kitą dominančią veiklą. To ir linkime jums visiems – tokio pat noro tobulėti, kokį turi gerbiamas filosofas.

L. Donskį kalbino **Laurynas Barkauskas ir Karolis Strumskis**

Debatai licėjuje – nuo iškalbingų citatų iki siūlymų nusiskusti plikai

Ieva Rutavičiūtė

„Pagaliau...“ – giliai atsidūsta vaikas pašonėje. Taip! Vilniaus licėjaus aktų salė pasiruošusi prezidento Lino Trano nuvertimui arba, tiksliau, naujojo prezidento rinkimams, kurie buvo vilkinami taip ilgai, jog kitų mokyklų mokiniai slapta net juokėsi iš „valdžios nenorinčio atiduoti „šmickio“ (cit. anonimu panorės likti užupietis), kuris debatų dieną išdidžiai atsėdėjo pirmoje eilėje.

Jau iš pat ryto galėjai pastebėti, jog licėjus pasiruošęs „šventei“: vienas iš debatorių, Vytautas Butkus, ta proga užsivilko kostiumą ir bent trys žmonės manęs paklausė, ar jau girdėjau, „kokį kietą klausimą per debatus pateiks Vaitkevičius?“

Ir štai mokytojas A.Sindaravičius iškilmingai praneša, kad šią gruodžio 13-ąją dieną mes susirinkome į 13-tuosius debatus licėjaus istorijoje. Pretendentai į prezidentus palydimi gausiais liceistų aplodismentais ir debatai prasideda!

Pirmasis rinkėjams buvo pristatytas Vytautas Butkus, trečiokas, prieš tai mokėsis Liubartienės mokykloje („Viskas su juo aišku“, – šnabžda tas pats šalia sėdintis jaunuolis, kuris dūsavo pradžioje). Bene labiausiai publikai patikęs V. Butkaus biografijos faktas buvo pirmame kurse sąskrydžio metu gautas papeikimas, tačiau minia nusivylė išgirdusi auklėtojo atsiliepimą, kad Butkus esą pasitaisęs. Pats pretendentas į prezidentus atrodė rimtai nusiteikęs ir pasitikintis savimi – tai bylojo ne tik jo jau minėta šventinė apranga, bet ir apmąstyta kalba: Vytautas citavo „protingų dėdžių“ žodžius, lygino licėjaus savivaldą su maža valstybe, o administraciją – su ES, motyvavo savo norą tapti licėjaus prezidentu. Tačiau liceistai jo kalboje pasigedo

tradicinių debatams pažadų. Įvardinęs savo pagrindinį tikslą – įtraukti liceistus į valdymą – Vytautas baigė savo prisistatymą Lino Trano žodžiais: „Keiskime pasaulį, kitaip jis pakeis mus“.

Antrasis savo laimę patikti rinkėjams bandė Gabrielius Glemža – antroklas, auklėtojos apibūdintas kaip aktyvus klasės seniūnas, taip pat buvęs senatorius. „Atsipūtes per daug, kaip antroklas...“ – ir vėl kalba jaunuolis šalia manęs, kol Gabrielius dėkoja susirinkusiems ir nekalta veido išraiška meta akmenis į Vytauto Butkaus daržą, įvardindamas jo kalbos spragas. Regis, Gabrieliaus taktika aiški: užhipnotizuoti visus sklandžia kalba, humoro jausmu ir visa krūva tikslų, kurių daugelis mano kalbintiems rinkėjams pasirodė neįvykdomi. Štai kad ir „MENO DIRBTUVĖMIS“ pavadintas projektas, kurio metu, anot Gabrieliaus, pagal liceistų scenarijus profesionalai kurtų filmus, kažkieno, sėdinčio man už nugaros, buvo pavadintas tiesiog utopija. Tačiau visa tai, regis, nebuvo taip svarbu, kaip Gabrieliaus atsipalaidavimas bei pasitikėjimas savimi, kurį, matyt, skatino ir tai, kad daugiau nei pusė susirinkusiųjų į debatus buvo jį palaikantys antroklai.

Trečiasis debatorius Edgaras Predkelis publikos buvo įvertintas bene skambiausiu juoku tą popietę. Edgaras Lietuvos moksleivių parlamente užima kultūros komiteto vicepirmininko pareigas ir, be kita ko, yra gavęs žodinį direktoriaus įspėjimą dėl vėlavimo į pamokas. Atrodo, kad rinkėjams patinka toks balansas – sėdi liceistai besišypsodami ir klausosi Predkelio propaguojamo „Septynių žingsnių problemų sprendimo būdo“. „Jūs suvokiat, ką aš čia kalbu? Nes jūs taip į mane žiūrit...“ – regis, pretendentas į prezidentus suabejoja rinkėjų nuovokumu. Rinkėjai neatrodo įsižeidę, jiems labiau rūpi tikslai, kurių Edgardo kalboje gausu: jis siūlo daryti nuolatinės apklausas ir referendumus, taip pat rašyti politikos apžvalgą „Anduose“, siūlo nupirkti naują garso aparatūrą licėjui, 104 kabinetą paversti visiems atvira „do-it-yourself-hole“ bei rengti šv. Valentino dienos dainų konkursą. Tokia pačia romantiška gaida (žodžiais „Aš jus myliu“) Edgaras ir baigė savo prisistatymą.

Atėjus rinkėjų eilei domėtis pretendents, išgirdome originaliausių nuomonių bei klausimų. Vos pasirodžius licėjaus oratoriui Edgarui Vaitkevičiui, salė ėmė kikenti, o šis – gluminti pretendents savo tradicija tapusio pobūdžio klausimais, pavyzdžiui: „Kuo kaizeris geriau už prezidentą?“ arba „Ar nusiskustumėte plikai dėl prezidento posto?“ Debatų vadovas mokytojas A.Sindaravičius leido debatoriams neatsakyti, tačiau šie sąžiningai atsakė į pastarąjį klausimą, o trečiojo pretendents atsakymas net labai nudžiugino publiką: „Vardan diplomatijos su Senvage, nusiskusčiau“ – užtikrintai tarė Edgaras Predkelis.

Debatai buvo baigti. Atrodo, beliko laukti pačių rinkimų, tačiau jau kitą rytą visur tik ir buvo girdimi atsiliepimai apie debatorius. Štai eidama pro trečiokų grupelę, išgirdau komentarą: „Jeigu susikiši džinsus į kojines ir kalbi užkimšta nosimi, tai dar nereiškia, kad esi „kietas“. Eidama toliau išgirdau prisistatyti nepanorusios moksleivės pasipiktinimą liceistų nesubrendimu. Anot jos, licėjus nebetenka savo dvasios, nes nežino, kas turi būti rimta ir kas ne. Ir galų gale prieinu jaunuolį, sėdėjusį šalia manęs per debatus. „Bet Vaitkevičius tai „kietai“ pavarė!“ – girdžiu nuoširdų susižavėjimą. Ir smagu, kad ne visi taip kritiškai vertina situaciją...

Na o kaip viskas vyko toliau, puikiai žinome – rinkimus didele balsu persvara laimėjo, matyt, didžiausią įspūdį debatų metu rinkėjams palikęs Gabrielius Glemža iš IId, kuris sausio 11-tą dieną buvo inauguruotas licėjaus prezidentu. Nieko nelaukęs jis ėmė vykdyti savo pareigas – šiame „Andų“ numeryje išspausdintas pirmasis jo kreipimasis į licėjaus bendruomenę.

LMP – sužinok viską apie moksleivių savivaldą Lietuvoje

Po spalio mėnesį vykusių rinkimų į Lietuvos mokinių parlamentą (LMP) Vilniaus miestas turi 14 atstovų, kurie su dar 81 mokiniu lapkričio 5-6d. susirinko į pirmąją naujojo parlamento sesiją Lietuvos Seimo rūmuose, kur buvo išrinktas LMP pirmininkas – juo tapo Laurynas Skendelis – ir pradėtas oficialus, jau 4-osios dvejų metų parlamento kadencijos darbas. Lietuvos mokinių parlamentas – tai nacionalinė, demokratiškai renkama moksleivių organizacija, vienijanti laisvus ir atsakingus mokinius, kurie argumentuotai ir tvirtai pateikia mokinių problemas bei poziciją ir kryptingai formuoja jaunimo politiką Lietuvoje. LMP sudaro 95 vyresniųjų klasių moksleiviai.

Pirmosios sesijos metu parlamentarai paskirstyti į Informacinės visuomenės plėtros, Kultūros, Savivaldų ir savivaldybių, Socialinių

reikalų, Švietimo ir mokslo, Užsienio reikalų, Žmogaus teisių komitetus. Vilniaus atstovų yra beveik visuose komitetuose, Kultūros komitete vilniečių daugiausia. Sesijos metu komitetai rengė viešus laiškus, rezoliucijas, kreipimusis, kuriuos priėmė arba atmetė seimo dauguma demokratiniais balsavimu. Mokinių priimtos rezoliucijos: bus siekiama, kad moksleiviai nors atostogų metu tolimesio susisiekimo autobusais važiuotų su 50 proc. nuolaida, ketinama skatinti moksleivių savivaldas bendrojo lavinimo mokyklose, bus siekiama įteisinti elektronines pažymių knygeles. Keltas susirūpinimas ir dėl mokytojų pavadavimo šiems susirgus. Visi šie siūlymai ir pageidavimai buvo perduoti Švietimo ir mokslo ministerijai.

Neapsiribojama vien komitetų darbu, kiekvieno regiono nariai dirba ir savo miesto arba rajono labui. Mūsų regiono pirmininkas – Lukas Savickas. Vilniaus licėjaus atstovas Edgaras Predkelis priklauso Vilniaus regiono darbo komandai ir yra kultūros komiteto vicepirmininkas. Šiuo metu Vilniaus regione vyksta pasiruošimas

geriausios moksleivių savivaldos rinkimams pavadinimu „Valdykis“, taip pat projektui „Keliaujančios knygos“, kuriuo bus skatinama dalintis knygomis – knygas, pažymėtas akcijos ženkliuku, perskaityti, o vėliau viešose erdvėse palikti kitiems.

Sekanti LMP sesija numatoma per Vėlykų atostogas. Ankstesnių kadencijų Mokinių parlamentai yra paskelbę rezoliucijas dėl lytinio švietimo, higienos normų pažeidinėjimo mokyklose, pernelyg didelių mokymosi krūvių ir kt. LMP yra kreipęsis į Seimą dėl narkotikų testų įvedimo mokyklose, Tabako kontrolės įstatymo pataisos ir brandos egzaminų užduočių nutekėjimo. Mokinių parlamentas taip pat rengė moksleivių referendumą dėl Lietuvos narystės Europos Sąjungoje.

Parengė **Edgaras Predkelis**

„Menas suvokti irgi yra menas“

Ieva Indriūnaitė

Ar žinote, kiek liceistų pernai įstojo į Kembridžo universitetą?

Ar žinote, kaip vadinasi licėjaus roko grupė?

O ar girdėjote, kad buvusi liceistė išleido knygą??

Eglė Sakalauskaitė – trečiakursė medikė, įvairiapusiškas žmogus, besidomintis muzika, fotografija, literatūra, gruodžio mėnesį pristatė savo pirmąją knygą „Žalčių karalienė“.

- Esi išbandžiusi tiek užsiėmimų – nuo muzikos iki fotografijos. Tarp viso šito bandei atrasti save?

- Atrasti save – taip, kiekvienas jaunas žmogus bando ir, manau, kiekvienas iš mūsų išbandome įvairias sritis. Aišku, tos sritys, mano atveju, yra daugiau susijusios su menu, ne su tiksliaisiais mokslais. Kadangi studijuojau mediciną – gamtos mokslą, – galbūt bandau nuo to šiek tiek atsiriboti ir atrasti dvasinę pusiausvyrą domėdamasi

ties fotografija, tiek muzika, tiek literatūra.

- Tuomet ar negalvojai apie gyvenimo kelią, susijusį su menu? Kodėl pasirinkai mediciną?

- Galvojau, norėjau studijuoti ir teologiją kurį laiką, ir literatūrą, net lotynų kalba vienuoliktose klasėse buvau stipriai susižavėjusi, tačiau medicina jau yra mano svajonė nuo pradinių klasių. Medicina yra tas pagrindas, ta profesija, kuri jau nėra nuginchijama.

- Kada ir kaip atsitiko, kad literatūra Tau tapo svarbiausiu iš visų pomėgių?

- Atsirado vidinis poreikis rašyti. Aš, pavyzdžiui, prisimenu, kaip pirmame kurse nuo rudens iki pavasario man nedavė ramybės mintis, kad noriu parašyti kūrinį – interpretaciją pagal pasaką „Eglė žalčių karalienė“. Ta mintis, neramumas tiesiog glūdėjo viduje, o nerealizuotos svajonės, norai, man atrodo, kartais veda net į savižudybę. Kai mintis išlieji popieriuje, kai konstruktyviu būdu bandai save realizuoti, tai išeina tik į gera, manyčiau.

- O iš kur atsirado šio kūrinio idėja? Iš kur visos temos kyla?

- Aš negaliu pasakyti, kad iš niekur. Vis tiek iš kažkur kyla, bet tai nėra viena kilimo istorija, teorija – dažnai mums daro įtaką

aplinkiniai, menas, kitų kūryba, kažkokios situacijos, kuriose atrandame, suprantame vienus ar kitus dalykus, galų gale „Žalčių karalienė“ yra viena gražiausių

lietuviškų pasakų, bent jau man. Sekama nuo vaikystės, tokia mistinė. Ir, aišku, kadangi aš šiek tiek domiuosi dvarais, esu skaičiusi, tyrinėjusi istorikų rankraščius, tai galbūt lėmė, kad šios pasakos rėmuose norėjau įsprausti savo tyrinėjimus, pojūčius, savo inter-

pretaciją ir modernų požiūrį į šią pasaką, bandymą susieti ją su šiais laikais.

- Ar turėjo kokios nors įtakos tai, kad pati esi Eglė?

- Tikrai nenorėčiau tapatintis su knygos heroje ar sakyti, kad rašiau apie save. O pati Eglė, nors ja žaviuosi, nėra mano siekiamybė ar moters idealas, nes ji - tragiško likimo žmogus.

- Kas yra fantazija?

- Fantazija galbūt yra anapusinė realybė, kuri slypi mūsų visų vaizduotėje, patyrimė. Tai būdas sukurti savo vidinį pasaulį, bet kartu ir jį išreikšti tikrovinėje erdvėje. Fantazuodami mes lyg ir nesąmoningai bandome pakeisti tą pasaulį, kuris yra čia ir dabar, bet kartu ir bandome save išreikšti, realizuoti. Fantazuodami mes svajojame apie tai, ko nėra ir negali būti čia ir dabar, bet iš tiesų nebūtinai, fantazija yra ir kūryba.

- Kokių paros metu dažniausiai rašai?

- Paskutinius savo naujo kūrinio skyrius rašiau nuo ryto iki ryto – ir dieną, ir naktį – bet kada. Naktis yra metas, kai užklumpa tylą, vidinis susimąstymas, ir galima tiesiog

betarpiškai prisiliesti prie tų dalykų, prie kurių galbūt neįmanoma prisiliesti dienos metu. Tačiau negaliu sakyti, kad rašau vien naktimis, nes naktimis aš dažniausiai ir miegu. Aišku, tas rašymas nėra tik įkvėpimas – va, mane pagavo įkvėpimas, ir aš tuoj puolu ieškoti rašiklio ir popieriaus lapo. Iš pradžių būna įkvėpimas, o po to ateina darbas, ir tas darbas pakankamai sunkus – išreikšti mintis, idėjas, galvojant ir apie stilių, išdėstymo būdą, apie galimas klaidas. Nes cenzūra egzistuoja visada. Ir stipriausia yra mūsų vidinė cenzūra. Tą nugalėti, manyčiau, reikia blaivaus proto, negalima pasiduoti pirmajam įkvėpimui ir pirmai afekto būsenai.

- Dar būdama licėjuje parašei pirmąją knygą. Kuo ji skyrėsi nuo „Žalčių karalienės“? Ar parašiusi vieną knygą įgijai tam tikros patirties?

- Taip, manyčiau, patirties įgijau. O kuo jos skiriasi... Galbūt naujoje knygoje nėra to sentimentalus, „seilėto“, kaip aš mėgstu sakyti, romantizmo, galbūt tai yra šiek tiek apmalšinta. Aišku, pagilintos mitologinės ir menų žinios, yra filosofijos pagrindų.

- Ką Tau davė licėjus? Ar tavo saviveiklai buvo geriau plėtoti licėjuje?

- Taip, be abejo! Labai norėčiau vienu tokiu „super grand“ sakiniu išreikšti susižavėjimą šita mokykla ir šitais mokytojais, kurie padarė didelę įtaką mano kaip asmenybės formavimuisi. Mokytojai čia mokėjo sudominti literatūra, muzika, menais. Esu labai susižavėjusi menų pamokomis, manau, kad jos yra be galo naudingos bendrajam išsilavinimui. Aš „kaifuodavau“ sėdėdama vakarais ir vartydama Monė, Monė, Monė ir šimtus kitų reprodukcijų, mokydama, kur yra architravas, antablementas, frizas, kur yra kapiteliai. Tai – vertybė. Po Vilniaus senamiestį esu vedžijusi ne vieną turistą iš kito Lietuvos miesto ar užsienio ir man buvo džiugu pasakyti, kad štai šitas kapitelis yra jonėninio tipo, o šioje bažnyčioje Juozapas, laikydamas pražyduosią lazda, simbolizuoja... Tų simbolių atpažinimas yra svarbus ir mūsų vidinio pasaulio formavimui. Licėjus daug davė, tikrai džiaugiuosi, kad čia mokiausi ir bendravau su tokiais žmonėmis, kurie yra ne mažiau kūrybingi ir šaunūs.

- Kaip Tau taip puikiai pavyksta siekti užsibrėžto tikslo, derinti literatūrinę veiklą su studijomis? Kokių asmens savybių tam reikia?

- Visų pirma, labai didelio noro, kuris kiltų iš tavo vidaus, vidinio poreikio, ryžtingumo, bent minimalių žinių, kažkokio pagrindo po

kojom. Ir reikia didelio užsispyrimo, nes leidykla, kuri išleido mano kūrinį, jau buvo trečia leidykla, kuriai jį pasiūliau. Kitos dvi atsisakė – teigė, kad kūrinys yra geras ir vertas leidimo, bet nežinomos jaunos autorės kūrinio leidimas mažu tiražu yra tiesiog bankrotas pačiai leidyklai. Aš pagalvojau, kad neturiu ko prarasti, nunešiau į trečią leidyklą ir jie „užsikabino“. Būtinai turi pasitikėti savimi, žinoti, ką darai, kad, jei nepasiseks ši kartą, tai tikrai nebus paskutinis taškas tavo kūryboje – bandysi dar ir dar kartą, nes be to negali gyventi! Jeigu žmogus taip nusprendžia, manyčiau, anksčiau ar vėliau jis pasieks savo tikslą, o tikslo siekimas yra begalinis – aš nemanau, kad dabar esu pasiekusi kažką, tai yra tik atvertas kelias.

- Paskutinis klausimas būtų toks: kas, tavo nuomone, yra menas? Tai labai abstrakti sąvoka, pasakyk būtent savo nuomonę ir taip, kaip nori.

- Menas... Na, jeigu turėčiau dabar popieriaus lapą ir būtų leista 15 minučių pagalvoti, galbūt galėčiau jį apibrėžti. Menas yra grožis, estetika, žmonių auklėjimas, menas yra religija. Nes postmodernioje visuomenėje, kurioje Bažnyčia galbūt neatlieka auklėjamosios funkcijos, menas tampa savotišku religijos pakaitalu, jeigu galima taip galvoti. Na, menas apskritai yra toks be galo trapus dalykas, individualiai suvokiama sritis, kurioje galima išgirsti tą žodžiais, garsais ar kažkokiom kitom priemonėm išreikštą muziką, kuri suvirpina kiekvieno iš mūsų sielos stygas. Nuo mūsų susitarimo priklausau, ką vadinsime menu, kūryba ar dar kažkuo.

- Taip, bet jeigu nebandysime vadinti, tada niekad ir nežinosime.

- Menas, kaip ir filosofija, yra beribis, ir bet kokie apibrėžimai patys savaime paneigia meno esmę, nes menas yra begalinis. Begalinė saviraiška, begalinė kūryba. Aišku, tai yra nuostabus dalykas, kad tą patį žodį, terminą, jausmą mes galime suvokti taip skirtingai. Menas suvokti irgi yra menas.

Acta diurna

Miglė Anušauskaitė

Pavadinimas reiškia „Dienos įvykiai“, o ne „Durnas aktas“, kaip kažkas bandė spėti. Tuo labiau, kad šimtadienio dienos (kaip ir vakaro) įvykiai išties buvo įspūdingi ir pareikalavo daug pasiruošimo: trečiakursiai visą savaitę raitė meandras ant kartono juostų, o mes ieškojome namuose gražesnių paklodžių ir originalių būdų jomis apsivynioti. Visi su nekantrumu laukė Didžiosios dienos...

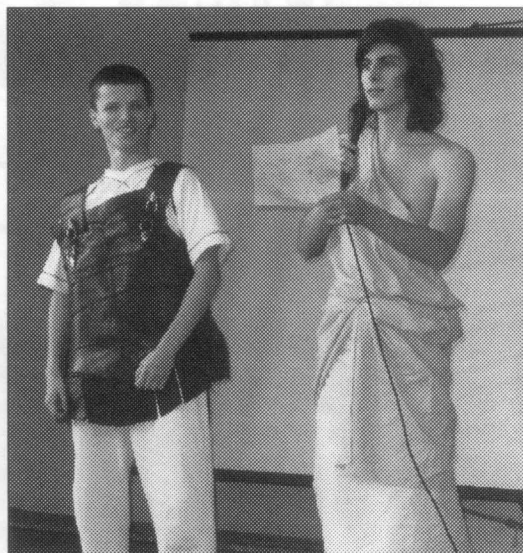
Dvi didingos kolonos prie licėjaus durų atskyrė meditacinę nuotaiką mokyklos viduje nuo šaltos atgrasios žiemos lauke. Perkandau porą dieviškų vynuogių kavinėje ir nusprendžiau išbandyti kitas pramogas. Iš pragaro ėjo nesibaigianti eilė žmonių, nerišliai šnekančių apie kažkokį šokį. Prie garais trykštančio Termoso keli skudurais apsivynioję ketvirtosios bė atstovai pabandė mane parduoti graikams už galimybę darsyk pabuvoti garų pirtyje. Laimė, išsisukau ir, perėjusi šniokščiantį Stiksą (tiesa, vandens buvo visai nedaug – tik keli lašai nuo lubų), patekau į Malonumų namus, dvelkiančius smilkalais ir... Žinoma, malonu-

mu. Švelnių rankų (Dviejų... Keturių... Septynių...) nuglostyti likimo draugai dar bandė lošti arba išmokti „The bad touch“ šokio žingsnelius Lošimo namuose. Forume bandantiems atspėti antikos laikų treniruoklio pavadinimą („Echtempraumenis? Ne?“) trukdė ką tik Šventykloje susituokusi porėlė, kaip tik išgyvenanti santykių krizę. Apžiūrėjusi portretus, kuriuos bendraklasiams nupiešė mūzos, Olimpe su gladiatoriumi išgėriau taurę saldaus rožinio gėrimo ir nuskubėjau į aukcioną.

Visi mojavo storais pinigų pluoštais, tačiau neabejotini aukciono lyderiai buvo ketvirtoji bė: jie įsigijo A. Sindaravičiaus marškinius, R. Čiapo marškinėlius ir, jų pačių žodžiais tariant, „Aleksienės aparatą“. Ką padarysi – ekonomikai.

Ko gero, daugiausiai susidomėjimo rytinėje dalyje sulaukė gladiatorių kovos. Buvo sunku išsirinkti favoritą: vienas turėjo šluotą ant galvos, kiti siuntė oro bučinius salei, trečiojo „raumenys vos tilpo į odą“ (renginio vedėjo žodžiai). Po daugybės šiurpulingų ir nenuspėjamų kovų išaiškėjo nugalėtojas. „Žiaurios, bet negailestingos“ minios paskatintas jis išplėšė paskutiniam priešininkui širdį. Po tokio sukrečiančio vaizdo net nebe-

žinojome, ko tikėtis vakarinėje dalyje. Bet vis dėlto traukėme iš spintų gražiausius savo apdarus, nors ir baimindamiesi

kraujo dėmių.

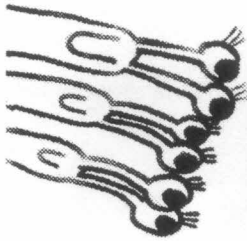
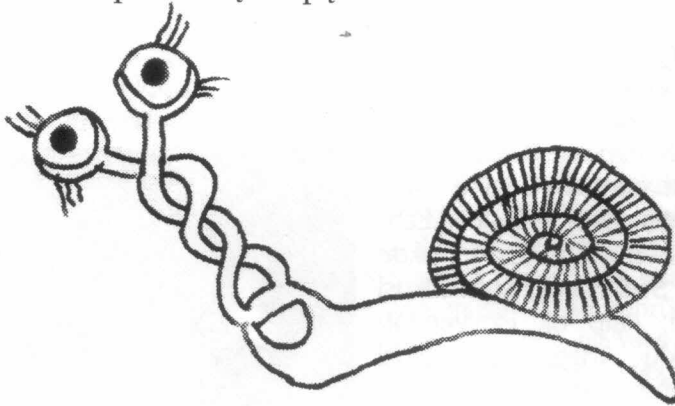
Tačiau jokių užuominų apie kruvinas kovas vakare nebuvo: subtili, skoninga muzika, skanūs valgiai, ypač malonus aptarnavimas užliūliavo mūsų budrumą, kol susirinkome į aktų salę. Tada pasigirdo šnabždesiai: „Ė, aš girdėjau, jie turi scenarijų. Tikrą, normalų scenarijų“. Nepatikėjau, kol nepamačiau – nuotykių ir humoro pilna Odisejo kelionė namo buvo gerai surežisuota ir dar geriau suvaidinta. Juoką kėlė linksmi epizodai (žavingasis Trojos arklys) bei humoro perliukai („Dvi moterys: viena – trojėnė, kita – vyras“), žavėjo muzikiniai intarpai bei šokiai, graudino ketvirtųjų klasių auklėtojų palinkėjimai, o vakaro kulminacija, palikusi visus be žado, – meistriškai virš lėkščių šukių sušoktas Sirtakis.

Deja, šventė baigėsi. Belieka padėkoti trečiakursiams už alinantį (bet išties vaisingą) darbą ir tyliai pasakyti: „Egzaminai, dinkit man iš akies! Dar bent devyniasdešimt devyniom dienom!“

Vida Pasausienė:

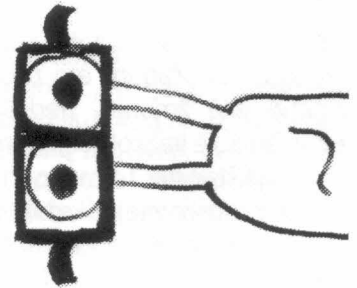
„Ar tu atnešei sportbačių kvapą?“

R. Mackevičienė:

„Ar tu manai, kad galima taip interpretuoti pagal savo mąstymą ydingą?“

Danutė Aleksienė:

„Jei taip darysi, tai toj pačioj protingumo vietoj liksi.“
 „Dabar pro duris išeisi protingesnis.“
 „Taškas prie taško, supratimas prie supratimo ir raukšlėtos smegenys bus.“
 „Šitas uždavinys labai lengvas. O kitas tai su plaukiku...“
 „Jau jeigu lėktuvą stabdo su parašiotu, tai visi supraskite – kažkas negerai.“

Rimvydas Markeliūnas:

„Langas - įrenginys matyti kiaurai sieną.“

Jūratė Velyvienė:

Mokinys: „Mokytoja, gal nerašom, šiandien visiems stogas nuvažiavo!“
Mokytoja: „Greitai visi susirenkat savo stogas ir toliau rašot!“

Rolandas Čiapas:

„Tave irgi vaikystėj daužė, kai prastas vaizdas buvo?“
 „Paskutines penkias minutes nekvėpuokit.“
Mokinys: „Uždust galima...“

Ričardas Jankauskas:

„Seniai nedėščiau normalioj vidurinėj mokykloj.“

